Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 641. Ioannis Pap. IV. Annus 2. Constantinvs Imp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

XII. Quod ad res Francorum pertinet, hoc eodem anno, qui numerantur nonus Dagoberti Regis, legationem ab eo miſſam ad Sclauorum Regem pro repetendis mercibus ablatis mercatoribus Francis, veteres ponunt a. De qua legatione illud memoria dignum narrant, quod cum idem Rex legato dixiſſet, expetere ſe amicitiam Regis Francorum, ille reſponderit: *Non eſt poſſibile, vt ſerui Chriſti cum canibus fœdera iungant.* Ad quem ille: *Quandoquidem vos ſeruos profitemini eſſe Dei, & nos ſumus canes: ideo quæ vos aſſiduè contra eum geritis voluntatem, vt inutiles famuli, nobis frequenter conceditur morſibus ipſa vlciſci.* Statimque ab eius conſpectu eiectum fuiſſe legatum Richarium (quem alii Sicharium nominant) tradunt. Claruit namque hoc tempore in Gallia egregia ſanctitate præditus vir Richarius nomine, qui paternis monitis ipſum Dagobertum Regem ad meliorem frugem conuertit; cuius res præclare geſtas ſcripſit poſtea Albinus Flaccus b ad Carolum Imperatorem.

XIII. Eodem anno Eadbaldum Anglorum Regem, de quo ſuperius mentio facta eſt, relicto regni hærede filio Earconberto, eſſe defunctum, Beda teſtatur, reſque Eccleſiaſticas felicioribus progreſſibus auctas tradit, his verbis: *Anno Dominicæ incarnationis ſexcenteſimo, quadrageſimo, Eadbaldus Rex Cantuariorum tranſiens ex hac vita, Earconberto filio regni gubernacula reliquit: quæ ille ſuſcepta, viginti quatuor annis, & aliquot menſibus nobiliſſime tenuit. Hic primus Regum Anglorum in toto regno ſuo idola relinqui ac deſtrui, ſimul & ieiunium quadraginta dierum obſeruari, principali auctoritate præcepit: quæ, ne facile à quopiam poſſet contemni, in tranſgreſſores dignas & competentes punitiones propoſuit. Cuius filia Earcongota, vt condigna parentis ſoboles, magnarum fuit virgo virtutum, ſeruiens Domino ſemper ſeruiens Deo in monaſterio, quod in regione Francorum conſtructum eſt ab Abbatiſſa nobiliſſima, vocabulo Fara, in loco, qui dicitur Brige. Nam eo tempore necdum multis in regione Anglorum monaſteriis conſtructis, multi de Britannia, monachicæ conuerſationis gratia, Francorum, vel Galliarum monaſteria adire ſolebant, & filias ſuas eiſdem erudiendas, ac ſponſo cœleſti copulandas mittebant,* &c. pergitque enim recenſere ea as virgines egregia ſanctitate præclaras, quas breuitatis cauſa prætermittimus, ſicut & alias plures æque ſanctitate inſignes, quas Ionas Abbas enumerat, earumque admiranda [illegible] in rebus geſtis ſanctiſſimæ ipſarum omnium [illegible] Burgundoforæ, quam haud inconſulte aliqui (vt ſuperius diximus) eamdem eſſe putauerunt cum Fara, cuius meminit Beda. Cum ergo docuerimus certos, quos conſulas, auctores, nihil eſt, quod queraris ſpiritualibus hiſce deliciis te eſſe priuatum, ſi breuitatis cauſa earum res geſtas omiſerimus, recenſere, cum ſatis eſſe putauerimus, indicaſſe cellas penarias, vbi mella iſta conduntur.

IESV CHRISTI ANNVS 641.

IOANNIS PAP. IV. Annus 2. | CONSTANTINVS IMP.

I. ANNVS Redemptoris ſexcenteſimus quadrageſimus primus ſequitur ordine temporis, indictione decima quarta: quo, menſe Maio (neſcitur dies) Heraclius, vbi imperaſſet annos triginta & vnum, infelici exitu vitam clauſit confectus ærumnis animi corporiſq; moleſtiis, ex paſſis, quæ pudet referre, ſed & præter alias corporis ægritudines magnopore hydropiſi laborauit. Ceterum reliquit de ſe quaſi in tabula egregie effigiatum exemplar, quantum Deo inhærentes Principes poſſint, quantumve ab eo recedentes ſint inualidi, ac Reipublicæ & Eccleſiæ noxii, æquiparandus plane & forſitan præferendus fortiſſimis Imperatoribus, niſi offenſo numine, & religione vera deſpecta, eius extrema fuiſſent ex ipſius impietate euentis infeliciſſimis infamata, propagata eadem ad poſteros ſuos infelicitate. Etenim qui cum ipſo regnarat, & ipſi ſucceſſit Conſtantinus, iugi morbo detentus, vix quatuor in Imperio (vt tradit Theophanes) menſes abſoluit, coronatus eadem, quam ſecum ad ſepulchrum pater coronam geſtauit, perſoluto pretio templo ſeptuaginta librarum. Creditum vero fuit, veneno à Martina Auguſta nouerca propinato, ipſum è vita ſubtractum; cuius opera filius eius Heracleonas, adiuuante Pyrrho Conſtantinopolitano Epiſcopo, Imperii habenas regendas ſuſcepit, quod dumtaxat tenuit menſes ſex; ſed rebellante Senatu, ipſe ab Imperio depoſitus, mutilationeque naſi mulctatus, atque eius mater Martina perfida fœmina linguæ abſciſſione punita, in perpetuum exilium ſunt eiecti, collato Imperio filio Conſtantini, quem alii Conſtantem: Conſtantium alii, alii nominant Conſtantinum: nos vero ſecuti Theophanem Conſtantem appellabimus. Quomodo vero in crimen vocatus Pyrrhus Patriarcha de conſpiratione habita cum Martina, ſolum verterit, dicemus anno ſequenti. CONSTANTIN. IMP. HERACLEONAS IMP. CONSTANS IMP.

II. Hoc eodem anno Ioannes Papa, vbi ſediſſet annum vnum, menſes nouem, & dies ſex, ex hac vita migrauit duodecima die menſis Octobris. hæc ex Anaſtaſio, qui & iſta ſubdit: *Hic temporibus ſuis miſit per omnem Dalmatiam ſeu Iſtriam multas pecunias per fideliſſimum & ſanctiſſimum Martinum, propter redemptionem captiuorum, quos deprædati erant Gentiles.* Etenim Slaui, ſiue Sclaui in illas regiones graſſantes, magnam multitudinem captiuorum abduxerant, quos Ioannes Papa redemit: qui eo liberior fuit in erogando Eccleſiæ theſaurum, quod haud pridem videbat eum in damnum Romanæ Eccleſiæ fuiſſe ab Honorio congregatum. Sciebat enim inhiare Imperatores eorumque miniſtros in bona Eccleſiarum, & ſacrilegas irruptiones ob eam cauſam ſæpe feciſſe. Vt igitur malum anteuerteret, conſuleretque Romanæ Eccleſiæ indemnitati, illud ſatis vtile exiſtimauit eſſe remedium, ſi, vt S. Laurentius fecit, theſaurum Eccleſiæ in pauperes continuo erogaret, nullum tutiorem ſciens eſſe locum ad theſauros recondendos, quam pauperum ſinum. IOANNIS IV. PAPÆ OBITVS. IOANNES PAPA ... IN REDIMENDIS CAPTIVIS.

III. Qui igitur in Dalmatiam pro redimendis captiuis miſit, è Dalmatia longe locupletiorem theſaurum eſt conſequutus, nempe corpora SS. martyrum, quæ Romam transferenda curauit. Id vero, non vt ſacris pignoribus ſpoliaret prouinciam illam, quam vnice diligebat, vtpote ſolum patrium (nam Dalmata & ipſe erat) ſed quo venerandis ſanctorum reliquiis bene conſultum eſſet, fecit. Quod enim crebris barbarorum graſſationibus eadem prouincia eſſet expoſita, qui nullam rationem haberent ſacrarum ædium, ſpoliantes eas cunctis bonis, & quæ aſportari non poſſent, tradentes incendio: rem Deo gratam, ſanctiſque ipſis iucundam fore exiſtimauit, ſi ipſa ſanctorum corpora inde ſublata, Romam ad Lateranam baſilicam collocanda transferret, cum in ipſorum honorem peculiare oratorium conſtruxiſſet iuxta bapiſterium Conſtantini, quod hactenus integrum perſeuerat. Sed videamus, quid de his Anaſtaſius habeat: *Eodem*, inquit, *tempore Ioannes Pontifex fecit & Eccleſiam beatis martyribus, Venantio, Anaſtaſio, Mauro, & aliis pluribus martyribus, quorum reliquias de Dalmatia & Iſtria adduci præceperat, & recondidit eas in Eccleſia ſupraſcripta iuxta fontem Lateranenſem, iuxta oratorium beati Ioannis Euangeliſtæ; quam ornauit, & diuerſa obtulit dona.* hæc ipſe. TRANSLATIO SS. MARTYRVM. DE ORATORIO A IOANNE CONSTRVCTO.

IV. Verum inter alia ſacri oratorii ornamenta ex priſtino vſu illud adiecit, vt quorum ſanctorum martyrum corpora tranſtuliſſet, eorundem & imagines in aſpide muſiuo opere fieri ſtudio propenſiori curaret; verum inchoatum opus cum ipſe mortis obſtaculo inabſolutum reliquerit, qui in locum eius ſucceſſit Theodorus abſoluit. Adhuc extant integræ ſacræ imagines Deigenitricis Mariæ & ſanctorum martyrum, quorum illic ſub altari corpora habentur recondita, muſiuo opere effigiatæ; atque hi, qui ſequuntur verſus eodem opere exarati ibidem in eiuſdem aſpidis hemicyclo ſcripti leguntur, his verbis:

Martyribus Chriſti Domini pia vota Ioannes
Reddidit Antiſtes, ſanctificante Deo.
At ſacri fontis ſimili fulgente metallo
Prouidus inſtanter hoc copulauit opus:
Quo quiſquis gradiens, & Chriſtum pronus adorans,
Effuſaſque preces impetrat ille ſuas. Pergit vero Anaſtaſius de eodem Pontifice reliqua ſic dicere:

V. *Fecit arcus argenteos duos, qui penſant ſinguli libras quindecim. Similiter & alia vaſa argentea multa. Fecit autem ordinationem vnam menſe Decembri, creauit presbyteros decem & octo. Epiſcopos per diuerſa loca numero decem & octo. Hic dimiſit omni clero rogam integram. Qui etiam ſepultus eſt quarto Idus Octobris ad beatum Petrum Apoſtolum, ſub die quarto Idus Octobris. Et ceſſauit Epiſcopatus eius menſem vnum, & dies tredecim,* hucuſque Anaſtaſius. Sicque eius aſſertione, eodem anno, die vigeſima quinta menſis Nouembris Theodorus, ex patre Theodoro Epiſcopo, patria Hieroſolymitanus, ſubrogatus eſt Pontifex. THEODORVS PAP.

IESV CHRISTI ANNVS 642.

THEODORI PAP. Annus 1. CONSTANTIS IMP. Annus 1.

I. PYRRHVS EXTORRIS FACTVS. SEQVITVR annus Redemptoris ſexcenteſimus quadrageſimus ſecundus, Indictione decimaquinta: quo Pyrrhus Conſtantinopolitanus Epiſcopus in ſuſpicionem adductus conſpirationis cum Martina Auguſta de propinato veneno Conſtantino Imperatori, ſibi timens, ſponte receſſit, cum ſediſſet (vt ait Nicephorus) annos duos, menſes nouem, & dies nouem; atque ſic ſpontanee factus extorris, fuga ſuæ ſaluti conſuluit, quam prætulit ſedi. Recedens ergo, perrexit in Africam, quam ſciebat ab Imperatore defeciſſe, manſitque ibi annos tres, vſque ad tertiam ſcilicet Indictionem, qua profectus eſt Romam, vt ſuo loco patebit. In cuius locum ab hæretico Imperatore Conſtante ſubrogatus eſt Paulus æque hæreticus Monothelita. PAVLVS PATRIARCHA HÆRETICVS.

II. Plane ſicut Imperii, ita & erroris hæres Conſtans hæreſim, quam ſciebat ab auo Heraclio accepiſſe originem, mirum in modum propagare conatus eſt; etenim ſi quæ vacarent Eccleſiæ, iiſdem præficere curauit Epiſcopos eiuſdem erroris aſſertores; & quos mittebat Præſides in prouincias, eoſdem voluit eſſe pariter ipſa hæreſi imbutos. Ita deſtituta Catholicis, proſtrata iacebat Orientalis Eccleſia: etenim iam longe ante, qui iiſdem hæreticis aduerſabatur, Sophronius defunctus erat; ac Maximus Abbas Conſtantinopolitanus acerrimus defenſor Catholicæ veritatis, Conſtantinopoli recedens, & Romam cogitans, in Africam venerat. Sic igitur nullo obice alicuius ex aduerſo latrantis canis, lupi libere vbique graſſantes, vniuerſum ouile Dominicum inuadebant: adeo vt numquam turpior apparuerit facies Orientalis Eccleſiæ, quam his temporibus, iam exiſtentibus omnibus Patriarchis hæreticis, ipſiſque terrarum dominis non hæreticis tantum, ſed propagatoribus impietatis: quibus omnibus malis accedebat ſectæ Mahometanæ inualeſcentis magis ac magis armorum potentia & augmentum in Chriſtianæ religionis opprobrium. Iunctæ his erant captiuitates fidelium, ſtupra ſacrarum virginum, occiſiones ſacerdotum, euerſio Eccleſiarum, & alia huiuſmodi fere innumera, quæ ſecum dira bella ferunt, illa potiſſimum, quæ à religionis hoſtibus inferuntur: vt numquam tot damna quiſquam enumerare ſufficiat. TVRPIS FACIES ORIENTALIS ECCLESIÆ.

III. Quod vero cuncta hæc mala reddebat magis tolerata difficilia, illud erat, quod nulla vſquequaque eſſet conſolatio afflictorum, bonis videlicet longe longius factis extorribus, regnantibuſque vbique cum hæreticis Imperatoribus impiis ſacerdotibus. Adeo erant hæc grauia, adeo luctuoſa, dixerim deſperata penitus & deploranda, vt ſi quis tempora iſta cum præteritis temporibus conferat, quibus ſub aliis hæreticis Imperatoribus gemuit Oriens, longe hæc deteriora fuiſſe conſentiat. Sed cum tanta hæc pluribus voluminibus proſequenda, eo euadere funeſtiora, quo ſcriptorum inopia remanſere obſcuriora*. Nam aliqua eſt conſolatio afflictorum, cum ex ſuorum cognitione malorum compaſſionem ſibi conciliare putant. Hinc enim ſanctiſſimus Iob a: *Quis mihi tribuat, vt ſcribantur ſermones mei? Quis mihi det, vt exarentur in libro ſtylo ferreo & plumbi lamina, vel celte ſculpantur in ſilice?* hæc vir patientiſſimus, triplicem optans ſuorum malorum memoriam relinqui poſteris, in chartis, plumbo, acutiſſimo lapide, vt penitus fieret indelebilis. Contra vero dolor magis augetur, cum mala grandia, quæ tolerantur, facta cunctis incognita, omnem ſpem amouent compaſſionis: commiſeratio enim haud modicam affert patientibus conſolationem. Sed quomodo mala hæc tanta ſuum alueum eluuione quadam excedentia in Occidentalem quoque ſeſe effuderint orbem, ſæpe inferius dicendum erit.

IIII. Hoc eodem anno ſexcenteſimo quadrageſimo ſecundo (vt auctor eſt Beda) Rex Chriſtianiſſimus Oſwaldus in prælio occiſus eſt, cuius egregia ſanctitas, ſuccedentibus miraculis multis, teſtificatione diuina eſt declarata: de cuius ad Deum tranſitu Beda b iſta habet: *Vulgatum eſt autem, & in conſuetudinem prouerbij verſum, quod etiam inter verba orationis vitam finierit. Namque cum armis & hoſtibus circumſeptus, iam iamque videret ſe eſſe perimendum, orauit ad Dominum pro animabus exercitus ſui. Vnde dicunt in prouerbio: Deus miſerere animabus, dixit Oſvvaldus cadens in terram. Oſſa illius tranſlata & condita ſunt in monaſterio, quod diximus. Porro caput & manus cum brachiis à corpore præciſa, iuſſit Rex, qui occiderat, in ſtipitibus ſuſpendi. Quo poſt annum deueniens cum exercitu ſucceſſor regni eius Oſuuius, abſtulit ea, & caput quidem in cœmeterio Lindiſfarnenſis Eccleſiæ, in regia vero ciuitate manus cum brachiis condidit.* Quis non dicat, ſi oculis tantum carneis iſta inſpiciat, Oſwaldum miſerrimo fine clauſiſſe diem, & à Deo quodammodo fuiſſe derelictum fuiſſe? At anguſti animi fuerit id cogitare, cum diuini oraculi teſtificatione certum ſit, vtcumque acciderit, pretioſam eſſe in conſpectu Domini mortem ſanctorum eius, ac viſos quidem illos oculis inſipientium mori, verum eoſdem eſſe in pace, atque cum Chriſto in cœlis regnare, quod ne putaret aliquis efferendam imaginationem in Oſwaldo, perſpicue cuncti, que ſecuta ſunt miracula declararunt. Sed antequam de his aliqua attingamus, præſtat audire Bedam de ipſius, dum viueret, cultu religionis: ait enim c:

V. *Temporalis regni quondam gubernacula tenens, magis pro æterno regno ſemper laborare ac deprecari ſolebat. Denique ferunt, quia à tempore matutinæ laudis ſæpius ad diem vſque in orationibus perſtiterit, atque ob crebrum morem orandi ſiue gratias agendi Domino ſemper vbicumque ſedens ſupinas ſuper genua ſua manus habere ſolitus ſit.* Idemque ſuperius de regni tempore d: *Regnauit Oſvvaldus Rex Chriſtianiſſimus Nordhumbrorum nouem annos, annumerato illo etiam anno, quem & feralis impietas Regis Britonum & apoſtaſia demens Regum Anglorum deteſtabilem fecerat.* & paulo poſt: *Occiſus eſt, commiſſo graui prælio ab eadem gente Pagana, Paganoque Rege Merciorum, à quo & prædeceſſor eius Eduinus peremptus fuerat, in loco, qui lingua Anglorum nuncupatur Maſerfelth, anno ætatis ſuæ trigeſimo octauo, die quinto menſis Auguſti. Cuius quanta fides in Deum, quæ deuotio mentis fuerit, id poſt mortem virtutum miraculis claruit. Namque in loco, vbi pro patria dimicans à Paganis interfectus eſt, vſque hodie ſanitates infirmorum & hominum & pecorum celebrari non deſinunt. Vnde contigit, vt puluerem ipſum, vbi corpus eius in terram corruit, multi auferentes, & in aquam mittentes, ſuis ſuper his infirmis multum commodi afferrent: qui videlicet mos adeo increbuit, vt paulatim ablata exinde terra, foſſam ad menſuram ſtaturæ virilis altam reddiderit. Nec mirandum in loco mortis illius infirmos ſanari, qui ſemper, dum viueret, infirmis & pauperibus conſulere, eleemoſynas dare, & opem ferre non ceſſabat.* hæc Beda, qui plura de eodem recenſet ſubinde miracula, quæ tu conſulas.